

tiv. Der er mange lovgivere, også her i dag, der har været optaget af, at reglerne skal holdes, og det synes vi sådan set også er rimeligt på dette punkt. Karantænen skal være effektiv.

Så er der et par af de såkaldt gyldige grunde til, at man ikke får karantæne, der falder ud, og hvad betyder det? Det betyder, at hvis man har et nyt arbejde om tre måneder, kan man i dag selv sige sit nuværende job op, og så kan man vente i tre måneder.

Vi synes, at det er en god idé at vente med at sige sit job op, til man skal starte i det nye job, eller indtil man skal på efterløn, hvis det er det, man vil om tre måneder, eller indtil man skal starte sin uddannelse. Og det tror jeg faktisk at de allerfleste mennesker selv synes er en glimrende idé. Det er, hvad der sker, hverken mere eller mindre.

Så kan jeg forstå, at hr. Kaj Poulsen, min tidligere kollega, er blevet forfremmet efter SF's opfattelse. Det har jeg ikke nogen kommentarer til, men jeg vil anbefale hr. Aage Frandsen at læse min lille svarartikel i Det Fri Aktuelt i dag under overskriften: »En Røst fra fortiden«.

Så er hr. Aage Frandsen uenig i de bemærkninger, der er om aftaleprincippet. Man skal forstå formuleringerne på den måde, at aftaleprincippet imellem arbejdsmarkedsparterne, altså AF på den ene side og den ledige på den anden side, stadig væk er et aftaleprincip. Alene i de situationer, hvor den ledige i forhold til handlingsplanens indhold optræder på en måde, som er besynderlig, hvis der i tilbudet eller i handlingsplanen ligger noget, som kan føre den ledige tilbage til arbejdsmarkedet, er det måske en god idé at sige: Ved du hvad, makker, du skal altså.

Dagpengesystemet handler ikke om, at man er til rådighed for dagpengesystemet. Det handler faktisk om, at man er til rådighed for arbejdsmarkedet. Derfor den lille justering i situationer, hvor den ledige rent faktisk får et tilbud, der kan føre vedkommende ud af dagpengesystemet og ind på arbejdsmarkedet.

Hvis nogen bortset fra hr. Aage Frandsen oplever det som en voldsom forringelse, så vil jeg godt se vedkommende.

Og så om fireugersreglen. Der siger vi udtrykkeligt, at vi synes, at det er en god ide, at det bliver aftalt lokalt.

Der kan være meget store regionale forskelle på, om det er hensigtsmæssigt, at arbejdsløshedskasserne kan komme ind én uge, to uger, tre uger eller op til fire uger, før handlingspla-

nen bliver udarbejdet, og at der er fire ugers frist efterfølgende til at klage eller til at gøre indsigelse. Det er meget bedre, at sådan noget bliver aftalt lokalt imellem arbejdsløshedskasserne og arbejdsformidlingen, og at det er beslutninger, der træffes i de regionale arbejdsmarkedsråd.

Det er rigtigt nok, at vi har lagt et meget højt ambitionsniveau i indsatsen over for de langtidsledige. Det har vi gjort, fordi vi er trykke ved, at arbejdsmarkedets parter og dermed også de regionale arbejdsmarkedsråd nu har fået et instrument, hvormed de faktisk kan tilrettelægge en fornuftig indsats over for de langtidsledige.

Fru Jette Gottlieb sagde, at der skal flere penge til. Dertil kan jeg sige, at det ikke er penge, der mangler eller har manglet i år, og det kommer der heller ikke til næste år. Det er faktisk sådan, at der er penge i overskud i indeværende år til den aktivitet, man skulle have brugt til de langtidsledige, og det er måske lige præcis derfor, at det er nødvendigt at stramme regelgrundlaget op, så man er nogenlunde sikker på, hvad det er for en indsats og i hvilket omfang vi skal tilbyde de ledige, så de kan få en indgang til arbejdsmarkedet.

Derefter vil jeg gerne rette et par misforståelser, som fru Annette Just gør sig skyldig i. Det har aldrig på noget tidspunkt været sådan, at en handlingsplan har været i vejen for, at man kunne få et job, eller at en arbejdsgiver, der har søgt en medarbejder, har kunnet få den pågældende medarbejder. Der har aldrig været tale om, at man skulle have en handlingsplan for at få et helt ordinært arbejde, men der har været tale om, at der har skullet ligge en handlingsplan til grund for situationer, hvor arbejdsgivere gerne har villet have personer med tilskud. Men handlingsplanen i sig selv er ikke nogen hindring for almindelig formidling af arbejdskraft.

Dernæst peger fru Annette Just på det forhold, som har været et problem – det vil jeg gerne erkende – at man i situationer har formidlet mennesker til noget arbejde og sendt dem ud til virksomhederne, hvor det har vist sig, at de har været i beskæftigelse. Men jeg kan oplyse fru Annette Just om, at årsagen til det er, at enten har den ledige ikke meldt tilbage til arbejdsformidlingen om, at man fik arbejdet, eller også har arbejdsgiveren ikke meldt tilbage til arbejdsformidlingen om, at de kun havde ansat to ud af de 10, de fik ud til samtale.

Der ligger altså et ansvar hos arbejdsgiveren, og det er netop det ansvar, vi med disse regel-